

A VÉGTELEN ÜNNEP ELŐTT

Csak a kisszoba hangulatát szeretném megmenteni. Nem az évek múltak el, inkább úgy, hogy a halottak listájára került újabb két rovás. Egy és fél az apámé meg egy fél az anyámé. Sokan közülünk ilyenkor feketébe öltöznek. Ma már nem tehetem. Tegnap nem lett volna késő, de mint ahogy ma sincs és holnapra sem lesz mit felvennem (fekete fátyol), nem teszem.

Valahogy mindig az emlékeimet féltettem, hogy elhagynak, és nem marad belőlem semmi, csak a mindennapok. Mint ahogy hároméves koromig is csak úgy élhettem, mint a mesék. Szőrösen, soványan születtem meg, hogy szánkón hoztak haza és az anyai nagyanya nem jósolt nekem hosszú életet. Fekhettem ott a bölcsőmben (milyen kár, hogy nem emlékszem), és megtestesült bennem két ember, akikre kimondták, vagy kikondolták, teljesen mindegy, az ítéletet. Azóta vagyok árva. Ma állandóan mar a vágy, hogy megköszönjem a nagymama érzését és bizonyítsam ruháim színeinek szimbólumát. Ő már tudhatta, hisz nevelt gyereket. Milyen kár, hogy a gyereknevelésre sem emlékszem. Fölneveltem saját magamban a gyereket. Kár, hogy elfelejtettem. Már nem merek az égre nézni, merre nyugszik le a nap. Osupa nagybetűket hagy maga után. Világos meg sötétkéék autók dudálnak le nekem. Integetnek, hívnak, vagy búcsúznak, mert mire besötétedik, le kell fekdünnük.

A kalapácsok szüntelen üteme felhangosítja most a kisszobát. Nincs már szentkép a falon, csak a sarkok közelednek egymáshoz. Ott, ahol régen a csillár lógott, összeérnek, és én egyik nap oszlop vagyok, máskor karmesterré változom. Így irányítom a falakat és túrom a nyomást.

Ez a Tyimi állandóan szűk szárú nadrágokban jelent meg a randevún. Ki nem állhatom a szűk nadrágos pasikat. Rájuk feszül az anyag, az embernek hányingerere támad. Ez a Tyimi is olyanfajta nadrágokat viselt, amelytől hányingerem támadt. Még az a szerencsém, hogy nem csokolóztam vele, mert ha hozzám ért volna úgy előlről, hát még hányok is. Akkoriban képes is lettem volna rá. Ja, és hogy legyen a felesége, amit szó szerint kellett érteni, hogy meg is akar velem esküdni. Szerencsém, hogy nemet mondtam és hagytam, hadd bizsergesse a fülem, mert az jólesett. Ezzel a Tyimivel valahogy mindig szerencsésen átdobtam magam egy újabb napba, és megúsztam csokolódzás nélkül, hogy lehagyjon.

Ma egyre azon töröm a fejem, milyen jó volna, ha elmennének kirándulni az emlékeim.

Néha olyan érzés ez a szoba, mint a boroshordók belseje. Pontosabban, mint a boroshordók belsejéből egy kiáltás, mint egy öngyilkossági gondolat. Hirtelen érkezik és legalább olyan észrevétlenül tűnik el, mint a lélegzési folyamat az emberekben.

Ha már nem mennek el maguktól, hát majd bezárom őket. A kamrába. Bezártam őket. Azután vártam. Vártam. Reggel könnyen és nagyon frissen ébredtem. Felöltöztem, megreggeliztem, közben elküldtem a tejasszonyt, hogy itt semmiféle Tóth Valéria nem lakik, akinek ő azelőtt tejet hordott.

A postásnak alig tudtam megmagyarázni, hogy itt nem lakik Valéria. Kérdezte, engem hogy hívnak. Mondtam, nem tudom. Ithagyta a levelet és megcsóválta a fejét. Szegény kismacskaám, gondoltam szánalmasan. Azért a levelet felbontottam. Valamilyen pesti nagynéni hívja Valériát, a karácsonyi ünnepeket szíveskedjék náluk azoknál. Jó azoknak, akiknek pesti rokonaik vannak. Nagyon jó lehet azoknak. Eltettem a levelet, és azon gondolkodtam, mit szoktam délelőttönként csinálni. Valahogy nagyon könnyen ment most a gondolkodás. Nem éreztem a gondolataim súlyát. Semmi sem jutott eszembe. Szétnéztem a szobában. Ismerkedtem a környezettel, átkutattam a szekrényeket. Tíz órakor erősen dörömbölt valaki az éléskamra ajtón. Kívülről a kulcs, de nem mozdultam. Gondoltam, valaki lehet odabent, és biztos, ha kiengedem, az is Valériát fogja keresni, ha azt mondom, nem tudom, ki az, kérdőre von, talán még azt is rám

fogja, hogy én öltem meg. Nem, a kamraajtót nem nyitom ki egyelőre. Jobb, ha olvasok. Az asztalon ott a biblia. A 268. oldalon egy könyvjelző. Nicsak, ezt előttem is olvasta valaki és abbahagyta. Én is elkezdtem.

Másnap beiratkoztam a gimnáziumba. Megvásároltam a füzeteket. A szekrényben találtam valami sárga lapot. Anyakönyvi kivonat, meg általános iskolai bizonyítvány, meg diploma az egészségügyi iskolából. Tóth Valéria névre. Az anyakönyvi kivonatot beadtam a suliba és elfogadtam a nevet, még tetszett is.

Ahogy várom, hogy leszakadjon a mennyezet, próbálom kitalálni, milyen lehet fájdalommentesen meghalni. A kisszoba a bűnös, visszhangzik. A falak közelségükkel bizonyítják a hangokat. Már annyira rám borulnak, hogy várható az összeroppanás, majd hirtelen fölveszik az alakomat. Nem látok semmit. Csönd van és levegőt keresek.

Kijártam a gimnáziumot. Leérettésgiztem kitűnőre. Könnyű volt. Furcsa mód a tanárnő első szavára is emlékeztem. Amit egyszer mondott valaki, mind tudtam még négy év múlva is. Úgy éreztem, agyam minden hangra, amelyet meg kell jegyeznem, rátapad, mint a polip csápjai, és magamba hurcolja, én vagyok az éléskamrája.

Elhatároztam, ha holnap tíz órakor zörögnek az ajtón, hát kinyitom, mert a diplomával bizonyíthatom, hogy én vagyok a Tóth Valéria. Azután vártam.

Tízkor kinyitottam. Senkit sem láttam. Csak a levegő volt nagyon sűrű, úgy éreztem, lassan megtelek vele, mint paradicsomfőzéskor a literes üvegek. Amikor az utolsó csöpp is bennem volt, hirtelen érkezett, hogy munkába kellene mennem, mit szól a főnövér, hogy nem mentem dolgozni. Azt mondom, hogy elaludtam. Nem, az nem jó. Valami okosabbat kell kitalálnom. Meghalt valakim. Képtelenség, nincs fekete fátylam, azért meg nem érdemes venni. Valamit ki kell találni. Beteg vagyok... Nem, nem jó. Inkább szép lassan lehajtom a fejem. Így, most kilöttyen a kamra parkettjére. Szétfolyik, és én egyre mélyebben hajolok meg. Háttal kimegyek az ajtón és gyorsan becsukom, bezárom!

Mélyen aludtam és nem álmodtam. Magam is csodálkoztam, hogy már milyen idős vagyok, és még sohasem álmodtam semmit. Bizony jó volna kispárnákról meg szivacsokról álmodni. Valamiről, ami puha. A kalapácsok szüntelen üteme felhangosította álmomat, a kisszobát. Nincs már szentkép a falon. Csak a sarkok közeledtek egymáshoz. Ott, ahol régen a csillár lógott, összeérnek, és én egyik nap oszlop voltam, máskor karnesterné változtam. Így irányítottam a falakat és túrtam a nyomást.

Beiratkoztam a vegyészeti technikumba. Azt mondták, Tóth Valériának hívnak. Elfogadtam, bár furcsa volt megszokni. Tanultam. Az ajtót, mondtam majd holnap kinyitom. Négy év múlva eszembe jutott, hogy megnézzem, mi van abban a helyiségben.

Fene egy penészszag, sok-sok ólomlabda. Gondoltam, többet nem csukom be ezt az ajtót, jól ki kell itt szellőztetni. Ekkor félig ért bennem az emlékezet paradicsoma.

A másik percben elszédültem.

